

Sygn. akt II Cz 764/17

POSTANOWIENIE

K., dnia 12 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Wojciech Vogt

Sędziowie: SSO Barbara Mokras

SSO Janusz Roszewski (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2017 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. A.

przeciwko (...) Oddział (...) .U. S.A. z siedzibą w L.

o zapłatę

w przedmiocie zażalenia pozwanego

na postanowienie Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 26 października 2017 r., sygn. akt I C 1006/17

o s t a n a w i a :

oddalić zażalenie.

SSO Barbara Mokras SSO Wojciech Vogt SSO Janusz Roszewski

Sygn. akt II Cz 764/17

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 października 2017 r. Sąd Rejonowy w Kaliszu przyznał biegłemu sądowemu Z. A. wynagrodzenie w kwocie 1.004,09 zł tytułem wynagrodzenia za sporządzenie pisemnej opinii z dnia 5 października 2017 r.

Zażalenie na powyższe orzeczenie wniósł pozwany, zaskarżając postanowienie w całości.

Skarżący zarzucił zaskarżonemu postanowieniu:

1. naruszenie art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych poprzez zaniechanie przez Sąd I instancji obowiązku ustalenia wynagrodzenia biegłego i oparcie się jedynie na rachunku biegłego;

2. naruszenie art. 89 ust. 2 i ust. 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych poprzez nieprawidłową ocenę przez Sąd ustawowych przesłanek tj. wymaganych kwalifikacji potrzebnych do sporządzenia opinii, czasu i nakładu pracy biegłego;

3. naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c. poprzez ich błędne zastosowanie sprowadzające się do sporządzenia uzasadnienia zaskarżonego postanowienia poprzez pominięcie w jego treści istotnych dla sprawy okoliczności, a w szczególności niewskazania deklarowanego czasu pracy biegłego oraz zastosowanej stawki godzinowej,

a także niewyjaśnienia motywów podjętego rozstrzygnięcia o wysokości przyznanego biegłemu wynagrodzenia.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie lub zmianę zaskarżonego postanowienia przez przyznanie biegłemu wynagrodzenia adekwatnego do czasu i nakładu pracy potrzebnego do sporządzenia opinii oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na zażalenie biegły wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że zdaniem Sądu Okręgowego nietrafny jest zarzut naruszenia przez zaskarżone postanowienie przepisów art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. art. 361 k.p.c. Obraza art. 328 § 2 k.p.c. może być skutecznym zarzutem środka odwoławczego tylko wtedy, gdy uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia nie posiada wszystkich koniecznych elementów, bądź zawiera tak kardynalne braki, które uniemożliwiają kontrolę instancyjną. Naruszenie przepisu, określającego wymagania, jakim winno odpowiadać uzasadnienie orzeczenia sądu (art. 328 § 2 k.p.c.), może być ocenione jako mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy w sytuacjach tylko wyjątkowych, do których zaliczyć można takie, w których braki w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych i oceny prawnej są tak znaczne, że sfera motywacyjna orzeczenia pozostaje nieujawniona bądź ujawniona w sposób uniemożliwiający poddanie jej ocenie instancyjnej (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 lutego 2001 r., sygn. akt V CKN 606/00, opublikowanym w Lex pod nr (...)). Sytuacja taka nie zachodzi jednak w niniejszej sprawie. Treść uzasadnienia pozwala na odczytanie sfery motywacyjnej orzeczenia i poddanie go kontroli instancyjnej. Jak wynika bowiem z motywów zaskarżonego postanowienia, Sąd I instancji nie dopatrywał się podstaw do zakwestionowania rachunku biegłego zawierającego wyszczególnienie dokonanych przez biegłego czynności, ilości roboczogodzin przeznaczonych na ich dokonanie oraz wskazanie stawki godzinowej za roboczogodzinę, w wysokości 30,00 zł, która mieści się w granicach określonych w § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 kwietnia 2013 r.

w sprawie określenia stawek wynagrodzenia biegłych, taryf zryczałtowanych oraz sposobu dokumentowania wydatków niezbędnych dla wydania opinii w postępowaniu cywilnym (Dz. U. z 2013 r. poz. 518), w konsekwencji czego uwzględnił w całości żądanie biegłego na podstawie wskazanej podstawy prawnej, co spełnia wymogi ww. przepisów.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów skarżącego, należy wskazać, że analiza tezy dowodowej oraz treści pisemnej opinii z dnia 30 września 2017 r. sporządzonej przez biegłego sądowego Z. A., specjalisty z zakresu kryminalistyczno – technicznej rekonstrukcji wypadków drogowych oraz techniki samochodowej i ruchu drogowego, wskazuje, że została ona sporządzona na okoliczność określenia kosztów koniecznych i celowych napraw służących przywróceniu pojazdowi powoda stanu sprzed dnia wypadku komunikacyjnego.

Przedmiotowa opinia jest umiarkowanie obszerna pod względem formy – obejmuje 10 stron napisanych w pojedynczych odstępach, w większości standardową czcionką, i zawiera zdjęcia, tabelę i inne elementy graficzne, przy czym jej treść w całości jest poświęcona merytorycznej odpowiedzi na postawione w tezie dowodowej pytanie. Nadto do opinii dołączony został załącznik w postaci kalkulacji

kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu (4 strony) z wyszczególnieniem cen wszystkich części, robocizny i lakierowania.

Mając na uwadze zawartość merytoryczną przedmiotowej opinii, wynikającą z zakresu tezy dowodowej, jak również – podnoszoną przez biegłego w uzasadnieniu odpowiedzi na zażalenie – konieczność weryfikacji kosztorysu pojazdu w dwóch systemach, deklarowaną przez biegłego ilość 31 roboczogodzin przeznaczonych na sporządzenie przedmiotowej opinii nie można uznać za zawyżoną i odbiegającą od przeciętnej ilości czasu, które są poświęcane przez biegłych na sporządzenie podobnych opinii. Należy zauważyć, że ilość czasu, którą trzeba przeznaczyć na określoną czynność, jest zależna od wielu czynników, a wśród nich także od indywidualnych cech wykonawcy i indywidualnych cech czynności, co sprawia, że podany w karcie pracy biegłego czas zużyty na wykonanie czynności może być z natury rzeczy skontrolowany tylko w przybliżeniu. Wobec braku istnienia ogólnie obowiązujących norm czasu wykonania danej czynności, kwestionowanie wynagrodzenia biegłego na tej podstawie, że czynność wymagała mniej czasu, niż to wykazano w rachunku, może być skuteczne tylko wtedy, gdy podana przez biegłego ilość czasu jest jaskrawo wygórowana, na tyle, że - opierając się na zwykłym doświadczeniu życiowym - można od razu stwierdzić, że biegły niewątpliwie przeznaczył znacznie mniej czasu, niż podaje w rachunku. Sąd zlecający opinię może skontrolować wskazaną przez biegłego w karcie pracy liczbę godzin niezbędnych do sporządzenia opinii i obniżyć wynagrodzenie wyliczone przez biegłego stosownie do przyjętej przez siebie i ilości czasu, i nakładu pracy biegłego. Kompetencja do kontroli karty pracy biegłego, jak i jego wynagrodzenia, należy w pierwszej kolejności do sądu zlecającego opinię. Sąd odwoławczy może zmienić stanowisko sądu pierwszej instancji jedynie w przypadku, gdy przyjęte przez ten sąd kryteria określenia wysokości wynagrodzenia odbiegają od kryteriów ustawowych, względnie pozostają w sprzeczności z doświadczeniem życiowym.

Z podanych wyżej względów Sąd Okręgowy uznał jednak, że tego rodzaju sytuacja nie zachodzi w niniejszej sprawie.

Dlatego, na podstawie przepisów art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji.

SSO Barbara Mokras SSO Wojciech Vogt SSO Janusz Roszewski